

Ἐπίκαιρο

Τά Πάθη τοῦ Κυρίου

Πλησιάζει ἡ **Μεγάλη Ἑβδομάδα**. Γιατί χαρακτηρίζεται «Μεγάλη»; Ἐχει πιά πολλές μέρες; Μήπως ἔχει περισσότερες ὥρες ἢ κάθε της μέρα; Ὁχι. Εἶναι πολύ **μεγάλα τά γεγονότα πού ζοῦμε**. Εἶναι **τά γεγονότα τῶν Παθῶν** τοῦ Κυρίου μας. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ μέ τίς **Ἀκολουθίες** της ν' ἀκολουθήσουμε τόν Χριστό ὡς τόν Γολγοθά. Καί σήμερα, στήν τελευταία μας συνάντηση πρὶν ἀπό τό Πάσχα, ἄς παρακολουθήσουμε μαζί κάποια ἀπ' αὐτά τά συγκλονιστικά γεγονότα. *(Θά ἦταν βοηθητικό γιά τά παιδιά νά παρακολουθήσουν αὐτό τό μάθημα κοιτάζοντας ἀντίστοιχες εἰκόνες).*

Στόν **Μυστικό Δεῖπνο**, ἐκεῖ πού γιά πρώτη φορά ὁ Χριστός μᾶς πρόσφερε τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του κι ἔδειξε πόσο **ἀπέραντα μᾶς ἀγαπάει**, εἶπε κάτι πού ἀναστάτωσε τούς μαθητές Του:

- Ἕνας ἀπό σᾶς θά μέ προδώσει.

Ταράχτηκαν οἱ μαθητές Του. Γεμάτοι ἀγωνία ὁ ἕνας μετά τόν ἄλλον ρωτοῦν:

- Μήπως ἐγώ, Κύριε;

- Μήπως ἐγώ;

Ποιός ἦταν, παιδιά, ὁ προδότης τοῦ Χριστοῦ; Ὁ **Ἰούδας**. Πρὶν

λίγες μέρες, πήγε μόνος του στους άρχιερείς και γραμματείς και συμφώνησαν να του δώσουν **τριάντα άργύρια** -τόσο πουλούσαν τότε έναν δοῦλο!- και να τους παραδώσει τόν Ίησοῦ, κρυφά από τόν λαό πού καθημερινά Τόν άκολουθοῦσε.

Νύχτα. Στόν κήπο τῆς **Γεθσημανῆ**, στόν κήπο μέ τά πολλά ἔλαι-όδεντρα, ὅπου συχνά πήγαινε ὁ Χριστός γιά νά προσευχηθεῖ, ἐκεῖ βρέθηκε πάλι μαζί μέ τούς μαθητές Του μετά τόν Μυστικό Δεῖπνο. Γονατιστός σέ μία γωνιά προσεύχεται: «Πατέρα, ἂν θέλεις, πάρε ἀπό μένα αὐτό τό πικρό ποτήρι. Ἄλλά ὄχι, ἄς μή γίνει ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλά ὅπως Ἐσὺ». Εἶναι τόση ἡ άγωνία Του, πού ὁ ἰδρώτας πέφτει στή γῆ σάν σταγόνες αἷμα!

Οἱ μαθητές Του, πού τούς ἄφησε πιοῦ πέρα νά προσεύχονται, εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ. Ἡ λύπη βάραινε τήν καρδιά τους, μά και τά βλέφαρά τους. **Τρεῖς φορές** ἤρθε ὁ Χριστός και **τούς βρῆκε νά κοιμούνται**. Τήν τρίτη φορά τούς ζύπνησε. «Κοιμάστε, λοιπόν... Σηκωθείτε, νά, ἔφτασε ἐκεῖνος πού θά μέ παραδώσει στά χέρια τῶν ἐχθρῶν μου».

Πραγματικά, φάνηκαν ἀπό μακριά ἀναμμένες δάδες και φανάρια. Πλησίαζε ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων. Κρατοῦσαν στά χέρια τους μαχαίρια και ξύλα. Ἦταν ἀπεσταλμένοι τῶν ἀρχιερέων. Μπροστά τους προχωρεῖ ὁ Ἰούδας. Τί φοβερό, τούς ὀδηγεῖ **ἕνας ἀπό τήν ὀμάδα τῶν Δώδεκα!** «Ὅποιον φιλήσω, αὐτόν νά συλλάβετε!», τούς εἶχε πεῖ. Πραγματικά, μόλις φτάνουν κοντά, χαιρετᾶ και φιλεῖ τόν Δάσκαλό του! Μέ πόνο ὁ Χριστός τόν ρωτᾶ: **«Ἰούδα, μέ φίλημα προδίδεις τόν Διδάσκαλό σου;»**.

Σάν κυνηγημένος ἔφυγε ὁ Ἰούδας. Σκοιάδι μέσ στήν ψυχή του. Τήν ἄλλη μέρα κιόλας, γεμάτος ἐνοχές και τύψεις, **ἐπιστρέφει στους ἀρχιερείς τά τριάντα άργύρια**.

- Σᾶς παρέδωσα αἷμα ἀθῶο! ὁμολογεῖ.
 - Τί μᾶς νοιάζει; Δική σου εὐθύνη, τοῦ ἀπαντοῦν ψυχρά.
- Ἄπελπισμένος ὁ προδότης κατευθύνεται ἐκεῖ ὅπου τόν ὀδηγεῖ

ὁ διάβολος: Πῆγε καί κρεμάστηκε!

Οἱ ἄλλοι μαθητές ἔμειναν κοντά στον Χριστό; Ὁχι, **Τόν ἐγκατέλειψαν ὅλοι** τρομαγμένοι. Μόνο ὁ Πέτρος καί ὁ Ἰωάννης Τόν ἀκολουθοῦν ὡς τό ἀρχιερατικό μέγαρο, ὅπου θά γίνει ἡ ἀνάκρισή Του. Ἀλλά κι ἐκεῖ ἐλάτε νά δοῦμε τί συμβαίνει:

Ὁ Πέτρος στέκεται στήν αὐλή. Διστάζει νά πλησιάσει πιό κοντά. Φοβᾶται μήπως τόν συλλάβουν κι αὐτόν ὅπως τόν Διδάσκαλό του. Μιά δούλη, ὅμως, ἡ θυρωρός, τόν ἀναγνωρίζει.

- Κι ἐσύ, τοῦ λέει, ἦσουν μαζί μέ τόν Ἰησοῦ τόν Ναζωραῖο.

Τά ἔχασε ὁ Πέτρος, φοβήθηκε ἀκόμη περισσότερο γιά τή ζωή του.

- Δέν Τόν ξέρω, δέν ξέρω τί λές, τῆς ἀπαντᾷ καί βγαίνει ἔξω στό προαύλιο.

Ἀλλά καί κεῖ τόν ρωτοῦν ἄλλες δύο φορές:

- Μήπως κι ἐσύ εἶσαι ἀπό τούς μαθητές Του;

Μέ ὄρκους καί κατάρες ἄρχισε ὁ Πέτρος νά φωνάζει:

- Δέν Τόν ξέρω αὐτόν πού λέτε!

Τρεῖς φορές ἀρνήθηκε τόν Χριστό. Τή στιγμή ἐκείνη ἔσερναν δεμένο τόν Χριστό ἀπό τόν **ἀρχιερέα Ἄννα** στόν **Καϊάφα**. Ἐριξε ἕνα βλέμμα ὁ Κύριος στόν μαθητή Του. Τόν εἶδε κι ἐκεῖνος. Κι ἔνωσε τό βλέμμα τοῦ Χριστοῦ νά σχίζει τήν καρδιά του, νά φτάνει ὡς τά κατάρθια του. Πῶς μπόρεσε ν' ἀρνηθεῖ τόν ἀγαπημένο του Διδάσκαλο; Μετανιωμένος ὁ Πέτρος βγῆκε ἔξω καί **ἔκλαψε πικρά**.

Ἡ δίκη συνεχίστηκε. **Ψευδομάρτυρες**, πού τούς πλήρωσαν οἱ ἀρχιερεῖς, κατέθεσαν ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ καί ἡ ἀπόφαση βγῆκε καταδικαστική: **«Εἶναι ἔνοχος θανάτου»**. Πρῶι πρῶι, ὁ κατάδικος Ἰησοῦς ὁδηγεῖται μπροστά στόν ρωμαῖο ἡγεμόνα, τόν **Πόντιο Πιλάτο**.

«Αὐτός ἐδῶ ξεσηκώνει τόν λαό γιά ἐπανάσταση, ἐμποδίζει νά δίνουμε φόρους στόν Καίσαρα, λέει ὅτι εἶναι βασιλιάς...», ἀραδιάζονται μέ δόλο οἱ **ψεύτικες κατηγορίες**.

- Ἐσύ εἶσαι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων; ρωτᾷ ὁ Πιλάτος τόν Ἰησοῦ,

κοιτάζοντάς Τον μέ οἴκτο καί εἰρωνεία.

- Αυτό πού λές εἶμαι, ἀπαντᾷ ἤρεμα ὁ Κύριός μας. Ἀλλά ἡ βασιλεία ἡ δική μου δέν εἶναι αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Συζήτησε λίγο ἀκόμη ὁ Πιλάτος μέ τόν παράξενο Κατάδικο, κι ἔβγαλε τό συμπέρασμα του. Κατάλαβε ὅτι ἄδικα Τόν κατηγοροῦν.

- **Δέν βρίσκω τίποτε κακό σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο.**

- Μά ξεσηκώνει τόν λαό σ' ὅλη τήν Ἰουδαία, ἐπιμένουν νά φωνάζουν οἱ Ἑβραῖοι.

Κατά τήν ἑορτή τοῦ Πάσχα συνήθιζαν νά ἐλευθερώνουν ἕναν κατάδικο. Ρωτᾷ, λοιπόν, ὁ Πιλάτος τό συγκεντρωμένο πλῆθος:

- Ποιόν θέλετε νά ἐλευθερώσω, **τόν Βαραββᾶ ἢ τόν Ἰησοῦ;**

Ὁ Βαραββᾶς ἦταν ἕνας φοβερός ἐγκληματίας πού βρισκόταν στή φυλακή. Ἀποκλείεται, σκέφτηκε ὁ ἡγεμόνας, νά προτιμήσουν ἕναν φονιά. Κι ὁμως, οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ γραμματεῖς ξεσηκώνουν τόν ὄχλο.

- Ἀθώωσέ μας τόν Βαραββᾶ! ζητοῦν.

- Τόν Ἰησοῦ τί νά Τόν κάνω;

- **Σταύρωσέ Τον!** φωνάζουν ὅλοι μέ μιά φωνή.

- Μά τί κακό ἔκανε;

- **Σταύρωσέ Τον! γιατί δέν θά εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα,** ὑψώνουν ἰσχυρότερη τήν κραυγή τους.

Μπροστά σ' αὐτή τήν ἀπειλή, νά γίνει ἐχθρός τοῦ αὐτοκράτορα, ὁ Πιλάτος ὑποχωρεῖ. Ἀποφασίζει νά διαπράξει τήν αἰσχρή ἀδικία. Δίνει ἐντολή **νά φραγγελώσουν καί νά σταυρώσουν τόν Ἰησοῦ.**

Τόν πῆραν, παιδιά, οἱ στρατιῶτες τόν Χριστό μας, κι ἄρχισαν νά Τόν ἐμπαίζουν, νά Τόν κοροϊδεύουν... Τοῦ φόρεσαν ἕναν **κόκκινο μανδύα** ἀντί τῆς πορφύρας πού φοροῦσαν οἱ βασιλιάδες. Ἐπλεξαν ἕνα **στεφάνι ἀπό ἀγκάθια** καί Τοῦ τό ἔβαλαν στό κεφάλι ἀντί γιά στέμμα. Ἀντί γιά σκῆπτρο Τοῦ ἔδωσαν νά κρατᾷ στό δεξί Του χέρι ἕνα **καλάμι**. Γονάτιζαν μπροστά Του καί εἰρωνικά Τόν χαι-

ρετούσαν λέγοντας: **«Χαίρε, ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων!»**. Τόν ἔφτυναν, ἔπαιρναν τό καλάμι καί Τόν χτυποῦσαν στό κεφάλι... Τέλος, **Τοῦ φόρτωσαν τόν Σταυρό**, γιά νά τόν κουβαλήσει ὡς τόν λόφο τοῦ **Γολγοθά**.

Ἐξαντλημένος ὁ Ἰησοῦς, μέ τό σῶμα γεμάτο πληγές, πῶς νά βαστάξει τόν βαρῦ σταυρό; Λυγίζει... Κάποιον περαστικό ἀγγαρεύουν οἱ στρατιῶτες, τόν **Σίμωνα τόν Κυρηναῖο**, γιά νά σηκώσει αὐτός τόν Σταυρό.

Φτάνουν στόν Γολγοθά. **Ἀνάμεσα σέ δύο ληστές** σταυρώνουν τόν Χριστό, σάν νά ἦταν ὁ φοβερότερος κακοῦργος! Ἀλλά ὁ Χριστός μας ἐπάνω ἀπό τόν Σταυρό ὄλους τούς συγχωρεῖ καί προσεύχεται: **«Πατέρα, συγχώρεσέ τους, δέν ξέρουν τί κάνουν»**. Ἀκούγοντας τά λόγια αὐτά συγκλονίστηκε ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο ληστές. Κι ἐνῶ ὁ ἄλλος ληστής κορόιδευε μαζί μέ τούς στρατιῶτες τόν Χριστό, αὐτός Τόν παρακαλεῖ:

- **Κύριε, θυμήσου κι ἐμένα στή βασιλεία σου.**

- Ἀλήθεια σοῦ λέω, τοῦ λέει μέ ἀγάπη ὁ Χριστός βλέποντας τήν ἀληθινή του μετάνοια, **σήμερα θά εἶσαι μαζί μου στόν παράδεισο.**

Γύρω στίς **12.00 τό μεσημέρι** ἀπλώθηκε παντοῦ **σκοτάδι**. Στίς **3.00 μ.μ.** ἀκούγεται **δυνατή ἢ φωνή** τοῦ Χριστοῦ: **«Πατέρα, στά χέρια Σου παραδίδω τό πνεῦμα μου»**, κι ἔγειρε τό κεφάλι καί ξεψύχησε.

Ὁ **ἐκατόνταρχος**, ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, ὅταν εἶδε πῶς σκοτείνιασε ὁ οὐρανός, ἀλλά καί σάν ἄκουσε τή δυνατή φωνή τοῦ Ἐσταυρωμένου, ὁμολόγησε μέ φόβο: **«Στ' ἀλήθεια, αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἦταν Υἱός τοῦ Θεοῦ»**. Εἶχε δεῖ πολλούς κατάδικους νά πεθαίνουν. Ἄφηναν τήν τελευταία τους πνοή σέ κωματώδη κατάσταση, φοβερά ἐξαντλημένοι, δίχως καμιά δύναμη. Αὐτός ὁ Ἐσταυρωμένος ἦταν τόσο διαφορετικός!

Αὐτός ὁ Ἐσταυρωμένος, παιδιά, **πέθανε μέ τή θέλησή Του**. Πέθανε, **γιά νά χαρίσει σέ μᾶς τήν αἰώνια ζωή**. Θέλησε νά σταυρωθεῖ,

για να δείξει σέ μας **τήν απέραντη αγάπη Του**, να μας ελευθερώσει από τήν άμαρτία. Αυτή τή μεγάλη αλήθεια, να τή σκεφτόμαστε όλες αυτές τīs μέρες. Και **νά Τοῦ ανταποδίδουμε κι ἐμείς τή φτωχική μας αγάπη**: να προσπαθοῦμε **νά μὴν Τόν λυποῦμε**, να Τοῦ στέλνουμε **θερμή τήν προσευχή μας** και μαζί με ὅλους τούς πιστούς να Τόν ἀκολουθήσουμε με τīs **Ἀκολουθίες** τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς τόν Γολγοθᾶ και ὡς τήν Ἀνάσταση!

**Χριστέ μου, ἐσύ πού πόνεσες
γιὰ μένα πάνω στόν Σταυρό,
τή φτωχική μου αγάπη
δέξου σάν ἕνα «εὐχαριστῶ»!**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Μ. Ἑβδομάδα: δίπτυχο.
2. Ἐγκώμια σέ ἀρχεῖο κειμένου-ἤχου.
3. Κατασκευή: Σταυρός μέ σπέρτα.